

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094969200/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

I dybet

Da jeg længe havde været borte fra menneskers samfund, kom der endelig en ånd og åbenbarede sig for mig. Jeg ventede den. Jeg havde i lang tid siddet og holdt øje med hele horisonten, og så snart jeg så en vis sort prik, som jeg vidste, ikke kunde være nogen sky, stod jeg op og gik den i møde.

Har du nu mod til at følge med? spurgte ånden.

Jeg vil se alt, svarede jeg, og forstå så meget, som det er mig tilladt.

Følg så med, befalede ånden, jeg skal føre dig, og du skal få noget nyt at se, selv om din uvante forstand måske ikke kan fante det.

Jeg har øjne og øren, og intet skal undgå dem, svarede jeg igen.

Så gik vi, indtil vi kom til et mørkt hul, som jeg ikke kunde se bund i.

Her skal vi ned til underverdenen, så min føret; nu skal det vise sig, om du har mod.

Han sprang ned, og jeg fulgte ham øjeblikkelig. Vi susede bagefter, og så ramte følgende kor mit øre:

Vi er de navnløse! Det, som mennesket ikke tør sige, det, som han vægrer sig ved at tænke, det lever i os, og vi lever i mennesket. Vor røst er ingen kendt lyd, og synet af os intet hverdagsbillede; hvor øret lytter, hvor øjet ser, og hvor dagen lyser, der er vi ikke.

Da menneskene galloperede om på marken og levede som det ene dyr med det andet, da boede vi i deres sjæl, og da var der ikke på deres pande den skygge, som kalder sig anger, da havde de

50

